

Vrij schrijven

Het was de bedoeling dat dit een artikel zou worden over vrijgeven en hoe dat eruit ziet in mijn dagelijkse bestaan als toneelschrijver. Over hoe je je veld schoon kunt maken en houden zodat wat zich aandient, gevoeld kan worden en doorgegeven. Een artikel over het vertrouwen dat ik heb, als een groep acteurs of een regisseur mij vraagt om een stuk te schrijven en er in mij iets resoneert. Dat er dan hoe dan ook in dat project potentieel iets aanwezig is dat via mij door kan worden gegeven. Dat dat via mij vorm wenst te krijgen. Over dat zo'n groep mij vraagt, maar dat ik 'in het geniep' dienstbaar ben of probeer te zijn aan een groter geheel, God of hoe je het ook noemen wil, en dat ik, zonder dat ze het doorhebben, eigenlijk voorbij ga aan hun persoonlijke wensen, maar voortdurend met de waarheid die daarachter ligt probeer te corresponderen.

Dat is kennelijk mijn plek en daarmee heb ik veel te geven maar krijg ik ook ongelooflijk veel, omdat de mensen waar ik mee werk zich gezien voelen en hun ziel aan mij blootgeven. Ik heb geleerd mij te laven aan de hartelijkheid en de liefde die dat met zich meebrengt, ook al vind ik het werkelijk ontvangen daarvan

misschien nog wel het moeilijkste van mijn vak. Schrijvers hebben immers toch altijd een bepaalde hang naar eenzaamheid en 'je weet nooit wat er gebeurt als je mensen binnenlaat'.

Zo'n artikel moest het dus worden, alleen er kwam niks. 'Ja, jij kan wel denken dat je dat wilt schrijven, maar het ding wil iets anders', zeg ik altijd tegen mijn leerlingen als ik ze zie tobben met een bepaalde vorm of als ik voel dat ze aan het vechten zijn met wat hun ziel eigenlijk wil zeggen. Dit ding wou ook iets anders. Het wou niet 'schrijven over', maar het wou het 'zijn'.

Een gedicht dus, dit keer. In dankbaarheid voor wat Marieke en het werken voor VRIJ mij tot nu toe gebracht hebben en in het vertrouwen dat we met zijn allen in deze nieuwe tijden, nieuwe vormen zullen ontdekken om dat wat ons zo na aan het hart ligt vrij te geven.

Door:

Heleen Verburg

*Heleen is toneelschrijfster en lid van de redactie van TIJDSchrift VRIJ.
www.heleenverburg.nl*

Vernieuwing

En elke dag opnieuw
stap ik die lege ruimte in
niet wetend wat er zal gebeuren
niets vermoedend van wat mij te wachten staat
welke ontmoeting mij gegeven wordt
ontmoetingen misschien
waaruit iets kan ontstaan
dat neergelegd wil worden
door mijn pen
Een woord, een zin, een scene
waarin wat dan nog onbewust is
landen kan
Niets vermoedend dus
en soms een beetje zenuwachtig ook
voor wat er komen gaat

En elk dag opnieuw
groeit het vertrouwen
dat niets in deze magnifieke mandala
die leven heet
toevallig is
Dat iedere 'toevalligheid'
bewust ervaren
een begin kan zijn
Een nieuw kristal
dat zich zal vormen
zuiver en volmaakt
al naar gelang ons zelf
naar onze wil
naar ons verlangen
iets nieuws dat zich zal voegen
in dat grote toverachtige tapijt
waar niemand het begin van kent
en zeker niet het einde
En elke dag opnieuw

voel ik mij klein
en in de verste verte nog niet opgewassen
tegen de gedachte
zelf verantwoordelijk te zijn
voor mijn kristal
mijn kwaliteit van leven
Dan denkt mijn lichaam 'ik ben moe'
mijn geest raakt in de war
mijn ziel wordt moedeloos
Verzet, verdriet en machteloosheid
roepen om het hardst
De tijd begint te piepen en te kraken
mijn adem stukt
mijn blad blijft onbeschreven
Maar elke dag opnieuw
na de aanvaarding
dat ook dat mijn leven is
En na hernieuwde overgave
aan wat misschien wel eeuwig onbekend wil blijven
voltrekt zich weer dat wonder
Strijkt
toch altijd onverwacht
een heel zacht briesje door mijn haren
langs mijn huid
daalt in mijn oren af
om diep in mij te spreken
over zegen en genade
en onmetelijke liefde
waarna het stilletjes verdwijnt
mij onverklaarbaar achterlatend
met een glimlach om de lippen
en volmaakte lichtheid in mijn hart

*Heleen Verburg
20 oktober 2015*